

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: I FARENS STUND.

Citation: Kaalund, H. V.: "I FARENS STUND.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 271. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid82208/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Hvert et Haar paa vort Hoved, vi véd jo, er talt,
er vi Faa, vi vil kjækt holde sammen!
Hvis vi segne i Kamp for vor Fædrenejord,
hvis forgjæves, o Brødre, vi paa Eder kalde,
— Nu vel! paa din Tærskel, Du høje Nord,
vil med uplettet Hæder vi falde!

I FARENS STUND.

(Januar 1864).

Varsler denne sære Stilhed,
denne tunge, døde Ro,
om den dulgte Harmes Vildhed,
eller om en knækket Tro?
— Har, mit ædle Folk, man brudt
Led for Led din sunde Styrke?
Skyder Du forladt i Mørke
Nødskud med dit sidste Krudt?

— Altid, altid lige nær!
Land og Led kun mér af Lave —
Løvet fra de visne Træer
rasler paa de Faldnes Grave.

Løven tør ej mer sig rejse;
som dens Billed hist af Sten
maa den kun som Minde knejse
over døde Heltes Ben!

Knejse? Nej, i Støvet ligge
og som Hunden logre tam,
lukke Øjet for sin Skam,
taale Spark og Saaret slikke!
Har den end sit høje Mod,
brænder end som Ild dens Blod —
ak! det nytter den dog ikke!
Fangne Løve i din Fælde,
gjør nu for din Tillid Bød,
græm Dig stille — glem din Vælde!

Er det saa? O Harm og Gru!
Nej! — trods Rygtets Ugletuden —
lad dem kjøbslaa kun om Huden,
der er Liv i os endnu?
Danmarks Folk er sejt i Nøden!
førend Skjændsel heller Døden!
Slukt er ej dets gamle Ild.
— Om vi pusted nu til Gløden,
saa dets Stemme lød: *Jeg vil!*

„Folkets Stemme? -- kun en Frasel!“
ikke sandt? slet ikke mér?
„Kun et Skilt til Brug for Hver!
Folket selv -- en blandet Race, --
Nogle i Partiers Sold --
lunken En, en Anden kold,
spredt og splittet trindt i Landet,
uden indre Sammenhold --
farveløst -- et Spejl som Vandet.“

Ja, som Vandet: klart en Stund,
stille -- men saa dybt til Bunden.
-- *Hvis* det røres op fra Grunden;
hvis det vaagned af sit Blund,
hvis det svulmede som Havet
vældigt for Orkanens Kast --
mon ej let det Bolværk brast,
som dets skjulte Kraft har avet?

Give Gud, det ej maa ské!
Gid fra Oven snart det klares!
-- Ak! men Lys er ej at sé,
naar der spørges, ej der svares;
-- Land og Hæder staar paa Spil,
Grunden vakler, Baunen brænder,
og med sammenbidte Tænder
staa vi bundne og sé til.

Vi forstaa ej Politik. —
Dermed slaar man os paa Munden.
Vi kan ikke veje Stunden
med det rette Statsmandsblik. —
O, men Et vi dog forstaa,
Et, som ej er bygt paa Sandet,
Et, som aldrig skal forgaa:
Kjærlighed til Fædrelandet!

Ja, den *sande* Politik —
den, som, naar det Heie vakler,
og de „Store“ staa som Stakler,
og den fine Kløgt slaar Klik,
træder frem med Herskerstempel,
luffer ud det skjændte Tempel,
skotter ej til Øst og Vest;
spørger kun, hvad Æren kræver,
hvad der løfter, hvad der hæver,
stamper frem af Jorden Helte,
og faar Hjerter til at smelte
og gjør Døden til en Fest!

Kom! thi Du os baader bedst,
kom til os som Nytaarsgjæst!
kom med Olieblad som Duen!
— eller bryd Dig Vej som Luen,
bryd med vældig Kraft og Varme

275

frem af Folkets dybe Harme!
Slaa med Glans mod Himmolbuen!
Frels os fra den usle Gruen
og fra Tvivlens fule Pest!

KAALORMEN.

Om Landsbyhaverne Kampen stod;
tre Gange var Byen taget
og atter tabt i Strømme af Blod.
— Det led mod Enden af Slaget.

Blandt Dynger af Lig en Saaret laa
og ventede stille paa Døden;
kun Kampens Rædsel han om sig saae:
der var ingen Trøst i Nøden!

Han havde forglemt sit Fadervor
og prøved forgjæves at bede —
Læberne mumlede de døde Ord,
og Tvivlen holdt Sjælen nede.

18*